

Népek missziája

A Pápai Missziós Művek magazinja • XV. évfolyam, 1. szám • 2021. Pünkösd

Ingyenes lap. Adományaikat a missziók javára köszönettel fogadjuk.

Ferenc pápa az imádságról

Hol van a mi hitünk?

Keresztúton Isten kegyelméből

**Reménysugár éljen a szívünkben
Rendkívüli lelkigyakorlat
Segítség a járvány idején
Ferenc pápa Ábrahám földjén**

♦ Amerika/Amazónia – „A víz Amazóniában születik”

„Víz nélkül meghal a világ, víz nélkül kiszárad a föld” – ezt hangsúlyozza Patricia Gualinga, ecuadori környezetvédő a víz világnapja alkalmából. Az Adveniat segélyszervezet partnere a környezeti katasztrófára figyelmeztet: „Az Amazonas tönkretétele veszélyt jelent az édesvíz keletkezésére, az egész bolygóra, így az egész emberiség számára. Harcolunk a jövő generációkért.” A bennszülöttek az Amazonas született védelmezői. Életveszélyben vannak, halálos fenyegetéseket kapnak, büntetik őket. A kormányok nem a jog alapján cselekszenek, hanem az Amazonas kizsákmányolását részesítik előnyben. Az Adveniat pert indított az olajbányászat terjeszkedése ellen és megnyerte azt.

Michael Heinz atya, az Adveniat vezetője mondja: „Ferenc pápa a 'Laudato si' kezdetű enciklikájában kidomborította a környezetvédelem fontosságát a bolygó túlélése és a társadalmi igazságosság szempontjából. Az általunk támogatott egyházi Amazonas-hálózat, a Repam ezt ott helyben valósítja meg, éghajlat- és környezetvédelemben képez ki embereket, és olyan projekteket támogat, amelyek védik a természetet.”

♦ Óceánia/Ausztrália – Megtörni a szegénység ördögi körét

Az ausztráliai Pápai Missziós Művek (PMM) támogatja a hátrányos helyzetű gyermekek képzését Etiópiában. Az Addis-abebai „Lideta Catholic Cathedral” iskolával együttműködésben ösztöndíjakat adnak árva illetve szegény gyermekek oktatására. „Az iskola erkölcsi nevelése pozitívan hat a tanulókra és segít nekik abban, hogy jó állampolgárokként és képzett felnőttekként adják vissza a

társadalomnak azt, amit a közösségért való elhivatottságban kaptak.” Tekle Mekonnen atya, az iskola igazgatója hangsúlyozza, hogy az iskola célja a kitűnő képzés, keresztény értékekkel és elvekkel. Brian Lucas, az ausztrál PMM nemzeti igazgatója a következőket mondja: „A hátrányos helyzetű gyermekek oktatása feltétlenül szükséges, hogy szebb jövőt tegyünk nekik lehetővé, és hogy a szegénység ördögi körét megtörjük. Az ösztöndíj segítségével sok tanuló részesül képzésben, ami egy életre szóló ajándék.”

♦ Európa/Olaszország – Március 24-e a mártír misszionáriusok napja

1993 óta Szent Oscar Romero, San Salvador érseke meggyilkolásának napját, március 24-ét, az „Imádság és böjt napjaként” ünneplik a mártír misszionáriusok emlékére.

Az olasz PMM ifjúsági mozgalma által meghirdetett idei emléknapi jelmondata: „Egybefonódó életek”. A mártír misszionárius valóban a testvériség takácsa: élete egybesződik azokkal a népekkel és kultúrákkal, amelyeket szolgál. „Minden misszió kezdete egy hívás annak, akinek készen áll a szíve, hogy befogadjon” – magyarázza Giovanni Rocca, az Ifjúsági Misszió titkára. „Ez a Krisztustól kapott hívást jelenti: hirdessük az Örömhírt az egész világon. A mártírok áldozata kézzel fogható jele annak, hogy a hit terjesztése nem keresztes hadjárat, hanem rendelkezésre állás a másik meghallgatására, és a szükséglet szenvedők megsegítésére.” A PMM által készített emléknapi program magában foglal imavirrasztást, köszönetmondást az Úrnak az odaadott életekért, böjtöt és kereszttutat. Ezután szentségimádás következik, és rövid elmélkedések a nagyböjti és húsvéti evangéliumról.

Tartalom

Hírek a világmisszió életéből	2
Sebastian atya íróasztala	3
Ferenc pápa az imádságról	4
Hindu papból boldog keresztény	5
Beszélgetés egy szervita nővérrel	6
Gyermekek mesélnek gyermekeknek Jézusról	8
Hazatérés után új feladatok, új utak	10
A kárpátaljai támogatási projektről	11
Kollika – sajátos böjti eledel	12
Rendkívüli lelkipátlak	13
Segítség a járvány idején	14
Reménysugár éljen a szívünkben	15
Keresztúton – Isten kegyelméből	17
Ferenc pápa Ábrahám földjén	19

Népek missziója

ISSN 2732-138X

Kiadja a Pápai Missziós Művek

Főszerkesztő, felelős kiadó:

P. Benven Sebastian Madassery svd, a PMM igazgatója

Szerkesztés és korrektúra: a PMM önkéntesei

Pápai Missziós Művek

1223 Budapest, Jókai Mór u. 14.

Tel./fax: 06-1-226-4610

pmmmisszio@gmail.com • papaimisszio.hu

Nyomtatás: **Pharma Press Nyomdaipari Kft.**
Felelős vezető: Fabók Dávid ügyvezető

Hol van a mi hitünk?

Életünkben vannak időszakok, amikor kapkodva keresünk egy kapaszkodót, általában olyankor, amikor valami váratlan rendellenes dolog történik és pánikba esik az ember. Már találkoztam olyan emberekkel, akik bár gyakorló keresztények, mégis amikor valami rossz dolog történik családjukban, különböző megoldásokhoz kapkodnak. Vannak, akik a jósláshoz fordulnak, mások meg a horoszkópot nézik, és megint mások, akik a keleti tanok iránt kezdene érdeklődni. El szoktam gondolkodni, hogy ilyenkor hol van a hitük? Egyáltalán van-e hit bennük?

Van nekünk Jézus Krisztusunk, aki a halált legyőzve életre kelt. Általában

a halálfélelem az, ami arra készíti az embereket, hogy mindenféle megoldást keressenek egyéb tanokban. Ezek azonban nem tudnak választ adni. Fekessünk ugyanennyi időt és energiát ebbe a személybe, Jézus Krisztusba és az Ő tanításába. Biztos vagyok abban, hogy az Isten Lelke, melyet Jézus mint Vigasztalót küldött, megadja nekünk a kérdésekre a választ és nyugalanság helyett a nyugalmat lelkünknek. Az élő Isten van velünk, Aki örökre legyőzte a halált. Ha ilyen Isten van velünk, ki lehet ellenünk?

P. Benvin Sebastian Madassery SVD

a Pápai Missziós Művek
magyarországi igazgatója

♦ Afrika/Marokkó –Vallásközi párbeszéd: Missziós nővérek tanúságtétele

Taza 150000 lakosú muzulmán város Marokkóban, amelyben az egyetlen katolikus szerzetesközösség, a Jézus Szent Szíve Missziós Társaság, 3 nővérből áll. „Ugyan nem beszélhetünk nyíltan a katolikus vallásról, de az itt töltött 20 év után ismernek minket a városban,

tudják, kik vagyunk és hogyan dolgozunk. 1996-ban a rend általános gyűlésén döntöttünk arról, hogy a vallásközi párbeszéddel foglalkozzunk” – mondja Angeles Olga Castro spanyol nővér. „Ezért egy teljesen nem-keresztény országban akartunk dolgozni. Három különböző országból jelentkeztünk. Taza-ban tanultuk meg, hogy működik a hétköznapi élet a vallásközi párbeszéd a muzulmánokkal. Bár teljesen muzulmán közegben élünk, keresztény tanúságot tudunk tenni barátságról és jó szomszédságról. Muzulmán testvéreink is tanúságot tesznek a maguk értékeiről. Soha nem tapasztaltunk vallási tü-

relmetlenséget. Nagyon egyszerű, nyílt és befogadó embereket ismerünk meg munkánk során. Meghívunk magukhoz és vallási ünnepeikre is” – mondja Olga nővér. A szerzetesnővérek manapság fogyatékos gyermekekkel foglalkoznak; segítik a szegény családok gyermekeit a továbbtanulásban és a képzett ápolónő az állami kórházban dolgozik.

♦ Ázsia/India – Új otthon nőknek és utcagyerekeknek Kalkuttában

„Gondoskodni, segíteni és szolgálni a másik embert kaszt- vagy vallásbeli különbségtétel nélkül. Ez az útja annak, hogy megmutassuk Isten szeretetét” – mondja Lucy Kurien nővér az új házról, mely az 50. ilyen központ és az első Nyugat-Bengálban. „Teréz anya inspirált” – mondja a nővér. Kurien nővér alapítója és igazgatója a „Maher” (anyám

háza) humanitárius hálózatnak, ami nyomorban élő emberek megsegítésére létesült, és gyermekek ezreit fogadja be az utcáról. „A központunk nőknek és gyermekeknek nyújt átfogó támogatást, hogy megtapasztalják a biztonságot, méltósággal és felelősséggel tudjanak élni a társadalomban. A mi munkánk az isteni irgalmasság műve, mely emberi eszközökkel valósul meg: különböző hitű emberek állnak készen arra, hogy segítsenek. Ha Isten is úgy akarja, India más részein is nyitunk új házakat nincstelen nők és gyermekek számára” – magyarázza a nővér.

Kurien szerzetes nővér az egyetlen katolikus nő, akit az indiai kormány kitüntetett a „Nari Shakti Puraska” díjjal, amellyel olyan nők munkáját ismerik el, akik a nők egyenjogúságáért küzdenek és közreműködnek a társadalom jobbá tételében.

Várjuk olvasóink véleményét

a Népek Missziója magazin
cikkeiről, valamint a misszióval kapcsolatos kérdéseiket is.

Üzenetet honlapunkon keresztül is lehet küldeni:

<http://papaimisszio.hu>

• pmmmisszio@gmail.com

• Pápai Missziós Művek

1223 Budapest, Jókai Mór u. 14.

• Tel.: (06-1)-226-4610

Ferenc pápa az imádságról

Ferenc pápa hónapokon át katekézis-sorozatot tartott az imádságról. Szívünket mélyen érintő gondolataiból válogattunk össze egy csokorra valót kedves Olvasóink számára. Az idézeteknél megjelöltük a tanítás időpontját is.

• „Az ima a hit lélegzetvétele, a hit legsajátabb kifejeződése. Egyfajta kiáltás, mely az Istenben hívő és bízó ember szívéből fakad fel... A hit azt jelenti, hogy van két, égre emelt kezünk, van kiáltozó hangunk, mely a megmenekülés, az üdvösség ajándékáért esdekkel. ... »Jézus, könyörülj rajtam! Jézus, könyörülj rajtam!« Gyönyörű ima ez.” (2020.05.06.)

• „A keresztény ember imája egy végtelenül gyengéd arcú Istennel lép kapcsolatba, aki nem akar félelmet keltetni az emberben. Ez a keresztény ima első jellemzője. Míg az emberek mindig is ahhoz voltak szokva, hogy kissé ijedten közelítsenek Istenhez, kissé félve ettől a lenyűgöző, de egyben félelmetes misztériumtól, míg ahhoz voltak

szokva, hogy szolgáljuk tisztelettel, mint egy alattvaló, aki nem akar tiszteletlen lenni urához, addig a keresztények úgy fordulnak felé, hogy merik őt bizalmasan »Atyának« szólítani. Sőt, Jézus másik szót használ: »apu«, »papa«, »édesapa«.

• Isten mindig közel van szívünk ajtajához, és várja, hogy kinyissuk előtte. És néha kopogtat a szívünkön, de nem ront ránk: vár. Isten türelme velünk szemben olyan, mint egy apa türelme, egy olyan emberé, aki nagyon szeret bennünket. Azt mondanám, hogy egy apa és anya együttes türelme. Mindig közel van szívünkhöz, és amikor kopogtat, gyengéden és nagy szeretettel teszi.” (2020.05.13.)

• „Imádkozunk szeretteinkért, de azokért is, akiket nem ismerünk; sőt imádkozunk ellenségeinkért, ahogy mondtam, amire a Szentírás gyakran biztat bennünket. Az ima túláradozó szeretetre tesz képessé bennünket. Mindenekelőtt a boldogtalan emberekért imádkozunk, azokért, akik magányosan és kétségbeesve sírnak azért, hogy adjon még egy őket szerető szív. Az ima csodákat tesz; és akkor a szegények Isten kegyelméből megérzik, hogy bizonytalan helyzetükben is egy keresztény ember imája jelenvalóvá tette számukra Jézus együttérzését.” (2021.02.10.)

• „Az imák mindig újjászületnek: valahányszor összekulcsoljuk a kezünket és megnyitjuk a szívünket Isten előtt, névtelen szentek és elismert szentek társaságában találjuk magunkat, akik velünk együtt imádkoznak, és akik közbenjárnak értünk, mint nővéreink és bátyáink, akik ugyanazon az emberi kalandon mentek át.

• Ezt az imádságos kapcsolatot köztünk és a szentek között, vagyis köztünk és az élet teljességét elért emberek között már itt, a földi életben megtapasztaljuk: imádkozunk egymásért, imát kérünk és imát ígérünk... A valakiért való imádkozás első módja az, ha beszélünk róla Istennek. Ha ezt gyakran, nap mint nap meg tesszük, akkor szívünk nem záródik be, hanem nyitott marad a testvérek előtt. A másokért való imádkozás az első módja annak, hogy szeressük őket, és ez konkrét közeledésre készítet bennünket.

• Ha nézeteltérésem van valakivel, a konfliktus feloldásának, tompításának egyik módja az, ha imádkozunk azért a személyért, akivel konfliktusban vagyunk. És valami megváltozik az imádsággal. Az első, ami megváltozik, a szívem, a hozzáállásom. Az Úr megváltoztatja, hogy lehetővé tegye a találkozást, lehetővé tegyen egy új találkozást, és megakadályozza, hogy a konfliktus végtelen háborúskodássá váljon.” (2021.04.07.)

Összeállította:
Dombai Mária
(Forrás: Magyar Kurír)

Hindu papból boldog keresztény

Ezt a lebilincselő történetet Rahil Patel mondja el nekünk, hogyan is vonzotta őt az Úr a kereszténység felé.

Kora gyermekkoromtól fogva normális dolog volt, hogy minden szombaton és vasárnap elmentünk a hindu templomba. A hinduizmus mindent megszabott számunkra. 1988-ban, amikor 16 éves voltam, a gurunk eljött Londonba, és észrevett valami különlegeset bennem. Akkoriban ifjúsági tevékenységekben vettem részt. Felkértek, hogy beszéljek a gyülekezet előtt, és én ezt könnyűnek találtam. Mintegy 3000 ember ült ott és én 20 percig beszéltem. Ő azt mondta nekem: „Nagyon tehetséges vagy. Miért nem akarsz pap lenni? Nagyon, nagyon jó pap lennél.”

Minden szempontból nyugodt voltam, mert ő olyasvalaki volt, akit szó szerint istennek tartottak egy hatalmas hindu közösségben, nemzetközileg is, és akkor hirtelen személyes figyelmet és elismerést kaptam tőle. Így hát miután leérettségiztem, elmentem Indiába egy képzési központba: egy kolostorba. Elvégeztem a hatéves képzést, hogy pap lehessenek.

A képzés intenzív volt és erős. Mindennap ¼ 5-kor kellett felkelni. Egész nap órák voltak, különféle indiai filozófiai tanokat tanulmányoztunk, emellett az összes nagyobb világvallást is. A képzés magába foglalja a nőtlen életmódot is, ily módon nagyon fegyelmezett. Nincs saját pénzed. Teljesen el vagy kötelezve a felekezetnek, amely magára veszi a felelősséget, hogy gondodat viselje.

Először gyermekként találkoztam a kereszténységgel; az óvodám és az elemi iskolám keresztény volt. De amikor felnövekedve beszippantott a hindu templom, a kereszténység iránti korai elragadtatásom megszűnt. A kezdeti elhatározás, hogy hindu pap legyek, könnyű volt, de már az első néhány hónapban kételyek kezdtek támadni bennem.

Egyik nap épp imádkoztam, mikor a bal fülemből sügta valami: „Biztos vagy benne, hogy jól döntöttél?” Ez teljesen megrázott engem. Emlékszem, kerestem valakit, aki valóban elkötelezett volt, én pedig olyan elszigeteltnek éreztem magam. Mit is tehettem? Párszor megkérdeztem a gurumat, de nem sikerült jól. Elég szigorú volt, azt mondta,

hogy ne gondolkozzak túl sokat. Elmagyarázta, hogy „az elme természete, hogy kételkedjen, és ezek kihívások, amikkel találkozni fogsz még az utadon. Neked csak tovább kell menned.” Az ő jelenléte kitöltötte az űrt, amíg velem voltam. De mihelyt elhagytam a szobát, ismét visszatért belém az elbizonytalanodás és nyugtalanság.

A befolyásom egyre nőtt, ez segített eltompítani a kétségeket. Elvittek két világkörüli útra, hogy merítsek más kultúrákból benyomásokat. Hamarosan ismertté váltam mint nemzetközi szónok. Úgy viseltem ezeket a címeket, hogy tudtam, hogy üresek, de továbbsegítettek.

Amikor különböző országokban jártam, szerettem bemenni templomokba. Rómában tizenkilencszer jártam. Szerettem ülni a Vatikánban és a Szent Péter-bazilikában. Amikor bementem a templomokba, titkos vonzódást éreztem a keresztényhez.

Egy nap, egyik utamon, egy könyvesboltban láttam egy gyermekbibliát. Volt egy könyvtáram az irodámban és ezt a könyvet titokban ott tartottam a többi könyv között. Emlékszem, egy nap elővettem. Megnéztem a legegyszerűbb történeteket, és azonnal létrejött a kapcsolat. Hihetetlen volt: olyan jól éreztem magam. Be kellett csuknom a könyvet és el kellett tennem, mert ez egy teljesen más világ volt, mint amit én képviseltem. Narancssárga ruhát hordtam, mégis az irodámban egy Bibliát olvastam. Ez túl paradox volt ahhoz, hogy felfogjam. Tudtam, hogy van itt valami nagyon különleges, de nem lenne szabad kutatom utána. Veszélyes lenne.

2011 volt az utolsó év, amikor hindu pap voltam. Ami addigra a szívemben végbement, ki kellett mondanom. Elmentem Indiába, hogy találkozzak a guruval; nem láttam őt másfél éve. De ez az indiai látogatás teljesen megváltoztatta. Ami ott történt, nagyon fájdalmas volt, és elhatároztam, hogy elmegyek. A guru nagyon örült, ami számomra sokkoló volt, mivel ő nekem olyan volt, mint egy apa. Észrevettem, hogy azért örül a kilépésemnek, mert a hitem megváltozott, mialatt kerestem és felfedeztem a kereszténységet.

Visszaköltöztem Londonba és egy szállodában laktam a West End-en. Három héttel később a South Kensington Station felé jártamban megláttam a St. Paul templom tornyát az Onslow téren. Azt gondoltam: „Menjünk be és üljünk le ott egy kicsit”. Vasárnap reggel volt és emberek voltak a bejáratnál hatalmas mosollyal az arcukon. Szeretet áradt belőlük, szívesen fogadtak és én bementem.

Amikor átmentem a kapun, hihetetlen békét éreztem magamban: „Itthon vagy.” Még sosem láttam keresztény szertartást dobokkal és gitárokkal. De jó érzés volt. A beszédeknek volt értelmük, mindent magamba szívtam. Nem volt bennem vágy vagy még gondolat sem, hogy kétségbe vonjak bármit is. És miután kimentem az istentiszteletről, mindenre igent mondtam.

Visszamentem a hotelszobámba és szívemben titokban odaadtam életemet Jézusnak. Akkor jöttem rá, hogy ő hogyan vizsgált, vezetett és vonzott engem. Ő mindvégig jelen volt az életemben, és kopogtatott az ajtón.

Fordította:
Szabó Bernadett

Beszélgetés egy szervita nővérrel

Jövőre lesz Magyarországon az egyházmegyei jogú Szűz Mária Szolgálóleányai, Szervita Nővérek szerzetesrend alapításának 100 éves évfordulója. Ezt a rendet Marchy M. Cirill szervita atya és Baitz M. Erzsébet alapította.

A szétszórás idején Budapest-Kelenföldön volt két testvér, akik Istennek elkötelezve éltek a Hunyadi Mátyás úti „Názáreti Hajlékban”, melyet nagy lemondások árán vásároltak meg. Dolores nővér és Ancilla nővér Istennek szentelt, csendes szolgálattal és imával telt életet éltek. A szétszórás után fogadalmat tettek a magyar Kongregációban és a Szervita Nővérek hivatalos tagjai lettek. 1981-ben nyugdíjazása után ide jött lakni Váry József M. Bonajunkta szervita atya, aki a lelkiélet mestere és sokak gyóntatója volt. Bonajunkta atyának több mint 300 lelki gyermeke volt. Egy közülük, Lukács Aranka, aki 1992. február 17-én belépett a rendbe, ahol a Mária Alexia nővér nevet kapta. Megismerkedett „Bonajunkta atya leányaival” (a magyar nővérek így nevezték a Kelenvölgyi nővéreket), majd 1999. február 16-án örökre elkötelezte magát az Úrnak a tisztaság, szegénység és engedelmisség evangéliumi tanácsai szerint. Közelgő

100. születésnapja alkalmából készült vele a mostani interjúnk. Bár emlékezete már nem a régi, de fogadják szeretettel egyszerű szavait.

– Kedves Alexia nővér, beszélne nekünk egy kicsit arról, hogyan indult a szerzetesi élete, mikor érezte az Úr hívását?

– A nagynéném, édesapám húga szegénygondozó nővér volt. Ő irányította a lelki dolgaimat, bár szüleim is, bátyám is vallásosak, templomba járók voltak. Nem tudom, ezen keresztül éreztem-e az Úr hívását, de valószínű, hogy befolyásolt. Az akkori fiataloknál szolidabb életmódot éltem. Voltak hasonlóan gondolkodó barátnőim, ismerőseim, inkább velük tartottam a kapcsolatot. Nem jártunk csavarogni késő este, megválasztottuk, mit nézünk meg a moziban, egyáltalán az életfeltételeinket, hogy ne keveredjünk olyan társaságba, ami sem

nekünk nem tetszett, sem a szüleink meg a környezetünk nem szeretett.

– Hogy alakult a sorsa mielőtt belépett a szervita rendbe?

– Először a Szegénygondozó Nővérekhez léptem be, mert a nagynéném Kecskeméten volt főnöknő. Ő elvitt mindig oda nyaralni, hogy ismerkedjek meg velük.

– A családja mit szólt a döntéséhez, hogy szerzetes szeretne lenni?

– Nem nagyon örültek.

– Miért?

– Az édesanyámnak női szabó üze-me volt. Az édesapám is besegített, ő készítette a szabásmintákat, bár volt más állása is. Rajtuk kívül még 4-5 lány dolgozott ott, én voltam a bevásárló. Közbejött a háború és a szétszórás. Kecskemétet kiürítették és katonákat telepítettek be. Mi elmentünk Szombathelyre, édesanyám szüleihez. Ott éltük át a frontot. Közben megismerkedtem a szervita nővérekkel. Az a rend valahogy alkalmasabb volt az én természetemhez.

– *Mi ennek a rendnek a karizmája és milyen feladatokat látott el?*

– A közösség hivatása: gyermek- és ifjúságpasztoráció, idősokkal foglalkozás, egyházi szolgálat. Amikor én idekerültem, bent maradtam a házban. Takarítottam, a kertben, a konyhán dolgoztam, ami jött. Varrtam is, kórházban is dolgoztam, mint ápolónő.

– *Ebben meg tudta élni a hivatását?*

– Igen, szerettem. Az ember, ha belép egy rendbe, akkor ott vállalja azt, ami jön. Mikor mi adódott, azt csináltam. Megszerettem a szervita rendi életet,

ebben nagy szerepe volt Váry József Bonajunkta szervita atyának.

– *Mit gondol a mostani világról, az emberekről, akik nem foglalkoznak a hittel, sok az ateista?*

– Aki ennyi idős, mint én, az már nem tud beszélni a mostani helyzet dolgai-ba, úgy, hogy annak valami komoly hatása lenne. Már nem jár ki, nem hallja, hogy mi a politikai helyzet, mi a helyzet a lakosság életében.

– *Egy ilyen nagy élettapasztalattal, hosszú élet után, milyen üzenetet szeretne adni nekünk, a többi szerzetesnek és a fiataloknak?*

– Mint szerzetesnő, elmondhatom, hogy a vallásos élet rengeteget segít az embernek az életben. Azt üzenem a fiataloknak, hogy a Jóisten segítségével nélkül nem mennek semmire és olyan életmódba keverednek, amit később megbánnak, szégyellnek, vagy pedig folytatják az életüket olyan helytelen módon, ahogy elkezdték. A Jóisten nélkül nem tud boldogulni az ember. Azt hiszik, hogy ők a maguk erejéből érnek el mindent, pedig nem, hanem a Jóisten segíti őket. Hogy milyen a mai élet a fiataloknál, abból én már kiestem. A környezetem, amit én látok, érzek és

tapasztalok, az hála Istennek jó és szép, és szeretném, ha mindenütt ilyen lenne.

– *Hogyan telik el egy napja mostanában?*

– Olvasni nagyon szeretek, meg hát magam körül is van dolog, a kertbe is kijárok, néha elmegyünk a nővérekkel egyházi környezetbe, nagyon szívesen megyek. Néha el is visznek. Jól érzem magam, hála Istennek, hogy a Jóisten így gondoskodott rólam, hogy öreg napjaimra ilyen helyen vagyok. Nekem mindig megmondják, hogy mit kell csinálni. Nem sok olyan tennivaló van, amit én meg tudok tenni.

– *Tudna mesélni valamit, amikor nagy öröm érte?*

– Öröm volt Makkosmáriára kijárni, szép környezet, a társaság olyan volt, hogy szívesen voltam velük. Bonajunkta atya volt ott, szervita, és ő volt a lelkiatyánk. Segítettünk is a templomban, többen nővérek, meg harmadrendiek is, csoportosan mentünk ki. Lelki kirándulás volt.

– *Köszönöm szépen a beszélgetést.*

Az interjút készítette:
P. Benvin Sebastian SVD

Gyermekek mesélnek gyermekeknek Jézusról

A keniai missziós gyermekek a Pápai Missziós Művek Szent Gyermekség Műve nevű ágazatához tartoznak és így a világ legrégebbi katolikus ifjúsági mozgalmának tagjai. A keniai missziós gyermekek számára nagy öröm az, ha más gyermekeknek mesélhetnek Jézusról.

Hatalmas emberkígyó halad egy szombat délután az észak-keniai sivatagban. Céljuk: egy kis missziós állomás Turkana megyében. A gyülekezet papja, Imo Bassols vezeti a felvonulást. Őt követi egy gyermekserег, piros-sárga-fehér ruhában, ami iskolai egyenruhára emlékeztet. Ezek a keniai gyermekmisszió színéi. A gyermekek a rózsafüzér szeméit pergetik kezükben és az Üdvözlégyet imádkozzák a helyi turkana nyelven. Az út szélén figyelik a menetet az állataikat őrző pásztorgyermekek. A felvonulás különös hatással van rájuk. A

pásztorgyermekek, ellentétben a tarka „egyenruhás” gyermekekkel, alig vannak felöltözve. Ők nomádok gyermekei. Ahelyett, hogy iskolába mennének, törzsük állatait kell őrizniük. „Mit csináltak?” – kérdezik néhányan közülük a menet fiatal résztvevőit. „A rózsafüzért imádkozzuk” – felelik. „Az mi?” – firtatják. „Gyertek és nézzétek meg!” – hangzik a válasz. Az út egy közeli templomhoz vezet. Itt ünneplik az előesti szentmisét. A pásztorgyermekek érdeklődve figyelik az oltár körüli eseményeket. Szemeik elárujják, hogy többet szeretnének tudni

arról, ami ott történik. Ez a példa is mutatja, milyen fontos az egyház hithirdetése szempontjából, ha a fiatalok megvallják hitüket.

„A gyermekek nyitottsága és kíváncsisága a velük egykorúak irányában nagy szerepet játszik ebben” – erről Imo atya meg van győződve. A pap több távoli missziós állomást lát el a még fiatal egyházmegyében az ország északi részén. A Turkana-tartomány missziós terület. A lakosság többségét a bennszülött turkana nomádok alkotják, akik emberemlékezet óta marhacsordákkal vándorolnak. Amikor Imo atya megkezdte szolgálatát a missziós plébánián, egy olyan törzsi kultúrában és nyelvi világban találta magát, amely csak lassan tárult fel számára. Nagy segítséget jelentettek neki a gyermekek

és fiatalok, akik a helyi gyermekmisszióhoz tartoztak. Mindenekelőtt természetesen adottságuk folytán, amivel gyorsan fel tudják kelteni a figyelmet és közvetíteni tudják a legfontosabb újságokat az embereknek. Máig nélkülözhetetlenek az atya számára. Amikor Imo atya útra kel a távoli falvak és missziós állomások felé, mindig elkísérik őt gyermekmissziós csoportok. A gyermekek jobban kiismerik magukat a helyzettel a missziós falvakban, beszélnek a helyi törzsi nyelvet. A missziós látogatások alkalmával az ő feladatuk összehívni a falu lakóit a szentmise megünneplésére, vagy a beszélgetések folyamán tolmácsolni. „Érezzük, hogy ezek a gyermekek az egyház jövőjét jelentik” – mondja a helyi megyéspüspök. „Ők misszionáriusként rendelkezésre állnak, megosztják, amijük van, gondoskodnak másokról és ezzel elérnek embereket, akiknek elviszik az Örömhírt” – foglalja össze a püspök a missziós gyermekek szerepét.

Az ország déli részén, a főváros, Nairobi és a tanzániai határ között fekszik a maszáj terület. Itt is támaszkodhat a

helyi megyéspüspök a kis misszionáriusok nagy csapatára. Boniface Mukwe vikárius így magyarázza különleges karizmájukat: „A missziós gyermekek apostolságához mindenekelőtt hozzátartozik a közös ima és Jézus gyermekévének utánzása. Ugyanúgy, ahogy a Turkana tartomány helyi csoportjai, a Ngong egyházmegye missziós gyermekei is szombatokként összegyűlnek rózsafüzért imádkozni és az azt követő szentmisén énekelnek és táncolnak.

A misszió és a hithirdetés nagyon fontos a kenyai missziós gyermekek számára. Ők nem csak kis misszionáriusoknak nevezik magukat – ők valóban azok. „Folyton arról mesélnek a többi gyermeknek, hogy Jézus mennyire szereti őket, és ez motiválja a többi gyermeket, hogy csatlakozzanak a csoporthoz” – mondja Boniface atya. „Sokan, akik látták az ő erős imaéletüket és a szegényekért és gyengékért tett erőfeszítéseiket, megtértek és katolikusok lettek” – teszi hozzá.

Fordította:
Szabó Bernadett
(Forrás: missiothek)

Hazatérés után új feladatok, új utak

Fidelis szerzetes nővér valóban elmondhatja, hogy a missziósnak állandóan úton kell lennie, számára járvány idején sem áll meg az élet.

Szinte hihetetlen, de már több mint egy éve történt, hogy félbehagyva a limai missziót, haza kellett jönnöm a járványügyi helyzet miatt. Az ottani karantén után Budapesten kerültem ismét két hétre szigorú szobafogságba. Rendtársaim gondoskodtak rólam, én meg igyekeztem valahogy lélekben is hazaérkezni. A „szabadulásom” éppen Húsvét vigíliáján történt, igazi feltámadásként. Az anyaházunkban töltött két hét után Makóra kerültem, ismét egy hét karantén. Nyár végéig maradtam itt, aztán Szerbiába, Nagybecskerekre küldtek, hogy az ottani missziókat segítsem. Még a szeptemberi szigorítások előtt utaztam oda.

Új környezet, új szokások, új emberek... – a már ismert átmenet és várakozás jellemezte a mindennapjaimat. A szolgálatom mindenféle okból lassan formálódott, s mire kialakult és belekezdtem, félbeszakadt ismét. A plébániai hitoktatásba kapcsolódtam be, illetve a kollégiumunk lelki felelőse és programszervezője lettem. Sajnos az újabb vírushullám miatti szigorítások miatt mindent abba kellett hagyni bizonytalan időre.

Végül advent során az első újabb program a gyerekekkel – bár nagyon korlátozott formában – hála Istennek megvalósulhatott. Egy kis pásztorjátékkal készültünk összesen hét kis hittanosom-

mal. Betartva az előírásokat, mindössze néhányszor próbálhattunk, s december 23-án a székesegyházban adtuk elő kizárólag szűk körben. Készült egy kis felvétel, így az internet segítségével mások is be tudtak kapcsolódni az ünnepünkbe. Azok a családtagok is láthatták, akik még az ünnepre sem tudtak hazajönni szeretteikhez. Ez a néhány nap végére megint gyerekközelivé vált, a próbák tele voltak nevetéssel, igazi szép készületet jelentett karácsony szent ünnepére.

Alighogy lezajlott szép kis előadásunk, megérkezett a teszteredményem, mely szerint pozitív lettem... Hosszú hetek, újabb karanténok után január végén végre hazalátogathattam, s kicsit késve ugyan, de együtt ünnepelhettem családommal, nővértársaimmal, itthoni barátaimmal a karácsonyt és a kerek szülinapokat.

A magyarországi látogatásom végén csak újabb negatív PCR teszttel engedtek vissza Szerbiába. Az iskolák februárban indulhattak újra, így végre – bár újabb feladatkörben – elkezdhettem szolgálatomat a kollégiumunkban, mint önkéntes segédnevelő, illetve folytathattam a hitoktatást a plébánián. Nagyon jó tapasztalatokat szereztem – igazi kihívás volt három műszakban nevelőként dolgozni. Már nemcsak azt nem tudtam, hogy milyen évszak, év/hónap van, hanem egy ideig összekeve-

redett már a nappal és az éjjel is. Mire megszoktam az éjszakázást, váltani kellett nappalra. A lányok A és B csoportban lehettek jelen, mire megismertem kicsit az egyiket, jött a másik...

De végre ismét emberek között lehettem, bár korlátozott formában. A munkatársak mindenben segítettek, betanítottak. Igaz, mivel nem tudok szerbül, csak bizonyos dolgokat tudtam elvégezni, de azt örömmel tettem. A plébániai hitoktatásban annyi változás lett, hogy újabb tagok, két felnőtt, majd később horvát nemzetiségű gyermekek is becsatlakozhattak. Így az egyik nagyobb testvér fordítja azt, ami elhangzik.

Öt hét után ismét változás következett: az iskolák Szerbiában is, az alsó tagozat kivételével, teljesen átálltak digitális oktatásra, ezért a kollégista lányok hazamentek, a kollégium kiürült. A hittan továbbra is folytatódhatott, illetve a templomot sem kellett hála Istennek bezárni. Így maradt mindössze ez a szolgálat. A nagybőjt során hétfőnként rendtársaimmal a különböző házainkból online imát és más lelki programokat szerveztünk fiataloknak. Ezekre készültem, ezekbe kapcsolódtam be.

Idén április elején sikerült pár napra ismét hazalátogatnom és beoltatnom magam. Visszaérve folytatam a csendes készületet, hittant, s ha újra nyithatnak az iskolák és működhet a kollégium, a nevelői munkát. Terv szerint május végéig maradok.

Készülök, hogy amennyiben lehetséges lesz, egy közös nyári tábort szervezek a nagybecskereki hittanosaimnak és a makói gyermekmissziósoknak. Milyen szép lenne így befejezni a nagybecskereki missziót!

Nyúl M. Fidelis SSND
szerzetes nővér

A kárpátaljai támogatási projektről

Kedves Szent Gyermekség Műve Közösség! Tisztelt Missziós Testvérek!

Szeretettel, hálával és sok imával gondolkodok rátok ezekben a nehéz időkben, amikor járvány és szenvedés sújtja mindennapjainkat. A körülmények errefelé igen nehezek, rengeteg a munka és megélhetés nélkül maradt ember.

Istennek, a jólelkű adakozó embereknek és a püspökségnek hála, támogatásokhoz jutottunk, melyek által

komolyabb felújítási munkálatokba kezdhettünk. Munkahely nélkül maradt férfiak, családapák segítségével épülünk-szépülünk, akik hitének, lelkesedésének, áldozatos, önkéntes munkájának köszönhetően szépül a templomunk, felújítjuk a plébániai közösségi tereinket. Igyekszünk a templomkertet is meghitt szakrális térré alakítani, hogy a bezárt templomajtó ellenére is megélhessük Isten jelenlétét az ünnepi hagyományainkban, kultúránkban.

Hálásan köszönjük a 2020. év folyamán a Pápai Missziós Művek segítségével küldött tartós élelmiszer- és tisztítószer-szállítmányt (több mint 350 kg érkezett). A nagylelkű pénzügyi támogatásokat kisbuszunk megvásárlására fogjuk fordítani.

Adományaitoknak hála az elmúlt őszi időszakban több mint hatvan családnak tudtunk élelmiszer csomagokkal segítséget nyújtani. A kapott finomságok pedig az ifjúsági programjainkat edesítették.

Hálás testvéreinkkel minden nap imádkozunk minden jótevőnkért, Isten áldását kérjük rátok! Ezúton is kívánok mindnyájatoknak Isten kegyelmében, boldogságban és jó egészségben megélt új esztendőt!

Mizun Antónia cfsf
szerzetes nővér

Kolliba – sajátos böjti eledel

Nagyböjt első szombatján mi görögkatolikusok Tiró Szent Tivadar nagyvértesnek a kollibával kapcsolatos csodás legendájára emlékezünk. A mátészalkai missziós jelöltek híradása.

Görög Katolikus Egyházunk nagyböjt első péntekjéhez köti a kolliba ünnepélyes megáldását és szétosztását, mégpedig az Előszenteltek Liturgiáját követően. A kolliba megáldására az ikonsztázion előtt kerül sor, ahol egy asztalon előre elkészítve kiteszik edényekbe. Ez a sajátos böjti eledel, amely szimbólumként a nagyböjt megédésítésére szolgál, akar mindenkit felkészíteni a böjti utazásra.

Mátészalkán a Móróc Zsigmond Görögkatolikus Óvoda és Kéttannyelvű Általános Iskola 3.a osztályos tanulói is megemlékeznek immáron harmadik esztendeje Szent Tivadarról és a kollibával kapcsolatos legendáról. 2021. február 19-én nagy izgalom töltötte be

a 3.a osztály jelenlévő missziós jelölt tanulóit. Egész nap a délutáni kolliba készítésre várakoztak. A várakozás időszakában megismerkedtek Tiró Szent Tivadar rövid életútjával és a kolliba legendájával. A legenda szerint a középkorban élő egyik pogány császár beszenyeztette a hívők böjti eledelét, de Tiró Szent Tivadar csodás közbenjárására ez a veszély elhárult.

A történetet dramatizálták és a szöveghez kapcsolódó játékos feladatokat oldottak meg a gyermekek és még a kolliba receptjével is megismerkedtek. Az elmúlt két évben már készítettek ilyen különleges böjti eledelt, de akkor még Bodnár Attila atyáé és a tanító néniké volt a munka oroszlánrésze.

Ebben az évben már nagyobb szerepet kaptak a gyermekek. Ebéd után mindenki alaposan kezét mosott, felkötötte kötényét, elővette az otthonról hozott hozzávalókat és a fakanalát. Szépen megterítették az egyik padot, majd hozzáláttak az aszalványok és diófélék aprításához. Miután ezzel elkészültek, a kifőtt gabonához (búza és gersli) hozzákeverték, lekvárral, mézzel édesítették.

Bodnár Attila lelki igazgató atya pedig megáldotta az eledelt, ministránsokat is kért maga mellé. A feladatot Kicsák Atanáz és Szerencsi Szilveszter örömmel vállalta, majd közösen fogyasztották el a hagyományos eledelt, sőt, még megkínálták az iskolában tartózkodó felnőtteket, gyermekeket is. Kis imával, kis áldozattal készítették gyermekek a gyermekeknek ezt a finom böjti eledelt.

Bene Anasztázia
Mátészalka, animátor

Rendkívüli lelkigyakorlat

A járvány felülírta a sokéves szokásainkat, kialakítottuk a helyzethez alkalmazkodó találkozás lehetőségeit, új feladatokat tűztünk magunk elé. A szeretet találékony – Encsről kaptuk a híradást.

Már hagyomány, hogy a missziós csoportok vezetői minden év januárjában Budapesten töltenek egy hosszú hétvégét. Ez a néhány nap az éves tervek, teendők, programok megbeszélésén túl lelkigyakorlat is számunkra, hiszen Sebastian atya szentmiséssel, előadásokkal teszi még tartalmasabbá a találkozót.

Idén azonban okoseszközök segítségével tanácskoztunk. A legtöbb animátor hasonló tapasztalatokról számolt be: a foglalkozások elmaradtak, de a gyerekekkel való kapcsolat-tartás nem szűnt meg sehol, a mi iskolánkban sem.

A járvány idején különösen fontosnak tartjuk a gyakori, elmélyült imádságot. Advent idején az iskolarádióon keresztül imádkoztunk a rózsafüzért, naponta egy-egy tizedet, különböző felajánlásokkal. Egy édesanyáért hosszú időn keresztül fohászkodtunk. Elkapta a koronavírust, így hozta világra harmadik gyermekét. Igen sokáig volt kórházban, ma már jól van a babával együtt, újra együtt a család. Az ünnepekre süteményeket és más ajándékokat juttattunk el nekik. Örülünk, hogy imáink meghallgatásra találtak. Most, a nagyböjt idején ugyanígy teszünk, mert sajnos egy másik anyuka hasonló helyzetbe került. Bízunk abban, hogy ő is felgyógyulva térhet majd haza kisbabájával együtt a családjához.

A kis áldozatok, lemondások egyénileg is megvalósíthatók, és meg lehet találni az adakozás lehetőségeit is. Bekapcsolódtunk a Magyar Máltai Szeretetszolgálat „MosolyManók” nevet viselő ajándékgyűjtő akciójába. Iskolánkban közel 100 szépen becsomagolt cipősdoboz telt meg meglepetésekkel. Karácsony előtt elmaradt a szokásos adománygyűjtő nap, ezt farsangkor „mini missziós vásárral” pótoltuk.

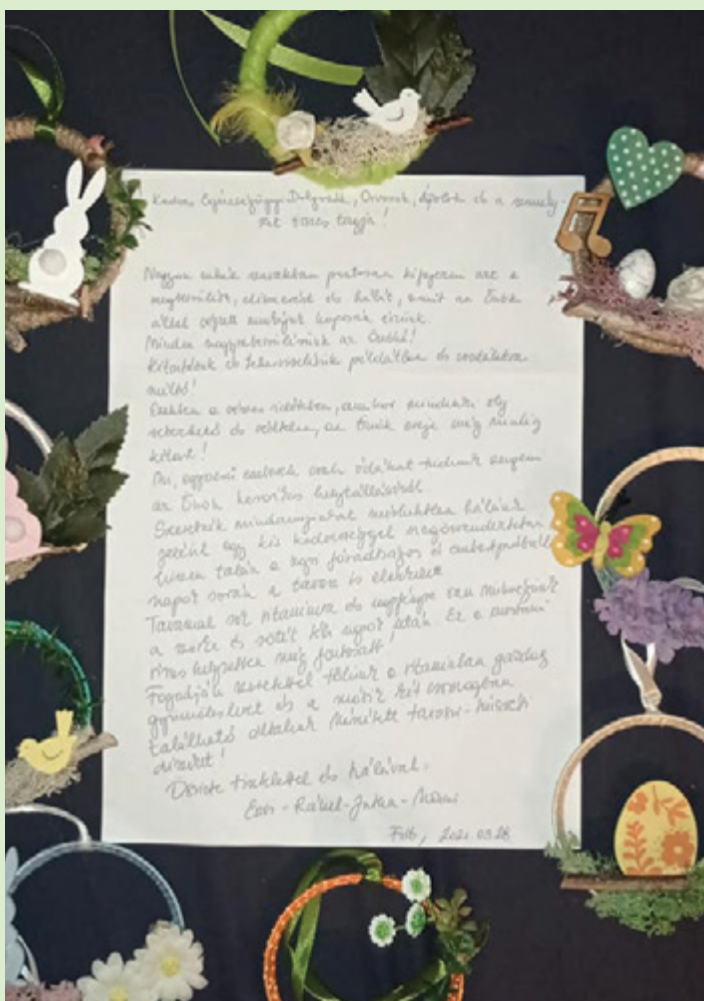
A felsős missziós gyerekek minden hónapban kihirdetnek valamilyen feladatot: rajzversenyt szerveznek, totót állítanak össze (pl. Szent József életéről), ezeket közreadják, talán pont így toborozva új tagokat. Az alsósok lelkesen alkották meg nagyböjti virágaikat, számos jóra való törekvést fogalmazva meg általuk. Megújult a Szent László legendáit gyermekrajzokkal bemutató galériánk. Mónika keze munkáját dicséri a névadónkról készített egész alakos festmény.

Zajlik hát továbbra is a missziós élet, bár szerényebb körülmények közt és nagyobb csöndben, de teljesítjük küldetésünket. Nagyon hiányoljuk a rendszeres találkozásokat, hiszen a közösséget, az együtt-gondolkodást, a nagy beszélgetéseket, játékokat, élményeket semmi nem tudja pótolni. A csoportot csakúgy, mint adventkor, nagyböjt idején is kitartásra buzdítjuk: „...növekedjünk fel szeretetben minde-
nestől öhozzá, aki a fej, a Krisztus”. (Ef 4,15)

**Makranczi Sándorné Edit
és Ferencziné Hajdú Mónika**
animátorok, Encs

Segítség a járvány idején

A célunk megegyezik a jelmondatunkkal: kis ima és kis áldozat. Csak itt és most nem a gyermekekért, hanem az egészségügyben dolgozókért – kaptuk a hírt Fótról.

2020 decemberében kezdődött. Egy nap hosszasan beszélgettünk aneszteziológus barátnőmmel, aki az intenzív osztályon dolgozik. Mesélt arról, mennyire kimerítő sok-sok órán át beöltözve, többféle maszkot viselve, étlen-szomjan a lélegeztető gépen lévő súlyos betegeket ellátni. Nem igazán tudja megérteni, aki ezt nem tapasztalta meg.

Ekkor határoztam el, hogy segíteni szeretnék, legalább egy picit. Gondolatokat megosztottam néhány kedves barátommal, a Szent Gyermekség Műve fóti csoportjának tagjaival és szüleikkel, és nagyon sokan csatlakoztak.

Mi volt ez a kezdeményezés? Vigyünk egy kis ételt-italt (pogácsát, pizzát, sütit, gyümölcsöt, hidegtálat, szendvicset, csokit stb.) és köszönő sorokat, rajzokat minden nap, legalább két hónapon keresztül az osztály dolgozóinak. Ezzel egy pillanatra mosolyt csalhatunk a keményen dolgozó orvosok, ápolók arcára, reményt a szívükbe, hogy vannak, akik gondolnak rájuk, akik értékelik emberfeletti munkájukat.

Az erőt a Szentlélek adta és az eredmény is neki köszönhető. Az „akció” – melyhez több mint félszázan csatlakoztak – még most is tart, több mint öt hónapja.

Hálát adok-adunk az Úrnak a rengeteg lelkiismeretes orvosért, nővérért, ápolóért, önkéntesért, mentőért, akik ebben a nehéz időben hosszú hónapokon át kitartanak, és kérem a Mennyei Atya áldását rájuk.

Nagyon köszönöm mindazoknak, akik ezzel a pici segítséggel hozzájárultak, hogy egy kicsit könnyítsünk a frontvonalban dolgozók terheire. Ezen keresztül sokan megtapasztalták a segítés és összefogás örömét és erejét.

Keserű Márta

Fóti csoport animátora

Reménysugár éljen a szívünkben

A Nógrád Megyei Reménysugár Egyesített Szociális Intézmény központja Balassagyarmaton, Nógrád megye nagy történelmi múltú szép kisvárosában található. Ismerkedjünk meg ezzel a több községre kiterjedt, többfunkciós intézménnyel.

A Nógrád Megyei Reménysugár Egyesített Szociális Intézmény három településen helyezkedik el: Balassagyarmat, Diósjenő és Bercel, – mindhárom közös igazgatás alá tartozik. Jelenleg Balassagyarmaton 83 fő gondozottat látnak el. Az intézmény épülete eredetileg csecsemőotthonnak készült, így a jelenlegi megváltozott funkcióinak ellátására megfelelővé kellett tenni. Több egységből áll:

Anyaszálló

Itt átmenetileg kapnak elhelyezést olyan gyermekes édesanyák, akik krízishelyzetbe kerültek, amely nem teszi lehetővé a gyermekek megfelelő gondozását a család keretein belül. Ittlétük

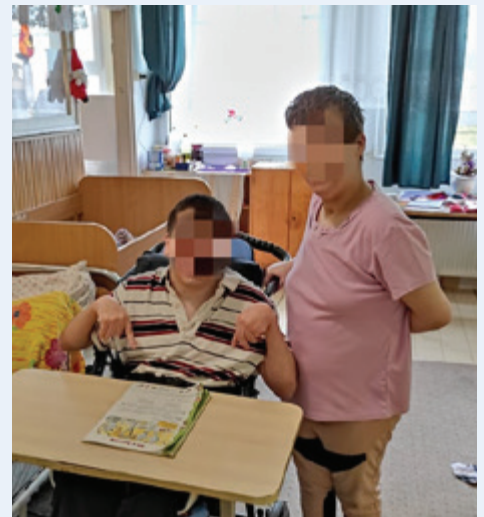
alatt segítséget kapnak nem csak a szállítás biztosításában, hanem az anyai szerepre való felkészítésben is. Több anya állami gondozottként nőtt fel, nincs mintájuk a családról, nincsenek ismereteik a gyermekgondozásról, sokszor érzelmileg sem alkalmasak az anyaságra.

Csecsemő részleg

Ide a születésükkor kórházban hagyott, egészséges csecsemők kerülnek, akiket általában elég rövid időn belül örökbe fogadnak.

Halmazottan fogytékosak részlege

Három pavilonban vannak elhelyezve az itt lévő gondozottak:

Az egyik részben vannak a nagyon súlyos, mozgásra alig, vagy egyáltalán nem képesek ellátottak. Az ő gondozásuk igényli a legnagyobb figyelmet, odaadást. Testüket óvni kell a felfekvésektől, táplálkozásukhoz pépesíteni kell az élelmiszereket. Pelenkázni, mosdatni, etetni kell őket. Vannak, akiket szondán keresztül táplálnak. Teljes ellátást igényelnek. Többen értelmileg is súlyosan fogyatékosok. Az egyik gondozott szánkóbaleset után vált egészséges gyermekből teljesen mozgásképtelenné.

Értelme ép, de kifejezni nem tudja magát, mozogni nem tud. Ide többnyire családokból kerülnek a gyerekek, mert ellátásukat a család nem képes biztosítani. Egy-két gondozott tud fölkelni közülük, a többiek mozgásra teljesen képtelenek.

Két pavilonban fennjárók kapnak elhelyezést. Ők is súlyos értelmi, mozgásszervi fogyatékosok, ellátásra szorulnak, de valamilyen szintű mozgásra képesek, nem fekvők. Mindhárom pavilon lakói mindannyian kizáró gondnokság alatt vannak. Többen tolokocsival közlekednek.

Lakóotthon

Itt olyan értelmi, mozgásszervi fogyatékosok laknak, akik a többiekhez képest önállóbbak. Többségük járóképes. Kétágyas szobákban élnek. 24 órás felügyeletet igényelnek. Számukra fejlesztő foglalkozásokat szerveznek.

Az otthon lakói, valamint a gondozók mindenféle adományt hálásan fogadnak. Mindennapjaikat a következő dolgok könnyítének meg:

- ruhák, ágyneműk, pléd, matracok, használt bútorok, szőnyegek;
- konyhai eszközök: fazék, kancsó, műanyag pohár, vízforraló, élelmiszerek pépesítéséhez burgonyanyomó, turmix, gyümölcscentrifuga;
- háztartási gépek: porszívó, mosógép, szárítógép, hűtőszekrény
- tisztálkodási és higiéniai szerek;
- tartós élelmiszerek.

A Reménysugár intézmény-együttesben áldozatos, elhivatott szakemberek dolgoznak. Az otthon egyik munkatársa, aki 30 éve gondozza a legelesettebbeket, lakóhelyén, Patakon, egyházközségének aktív tagja, akolitus.

Busainé Kopó Rita
animátor, Patak

Keresztúton – Isten kegyelméből

Húsvét előtt néhány héttel, egy késő este, covid vírussal megfertőzve lázasan, köhögések közepette ültem a nappaliban, kicsit kapkodva a levegő után. A TV-ben a Mel Gibson féle Passiót néztem, éppen azt a jelenetet, mikor Jézus a Getszemáni-kertben vért verítékezve imádkozik az Atyához. És akkor a megváltás történetében a fényes Holdat felhők takarták el, bennem pedig egyre világosabban megfogalmazódott egy mondat: most te következelsz.

A napok lassan teltek, a levegő gyorsan fogyott. Megjött a mentő, indulni kellett, otthon hagyva feleségemet Krisztát, aki akkor néhány napja vesztette el Édesapját ebben a betegségben, otthon hagyva aggódó, mondhatom, hogy kétségbeesett gyermekeimet.

Egy hónapig voltam az Uzsoki Utcai Kórházban. Csodálatos orvosok és ápolók gyógyítottak, vigyáztak rám, megtéve mindent, amit ember egy másik ember életéért megtehet. Tizenkét napot töltöttem mélyaltatásban lélegeztetőgépen, majd a covid és a normál intenzív osztályokon, végül a belgyógyászatban gyógyítottak tovább nagy türelemmel. Az orvosok és ápolók gondoskodásának eredményeként, Jóisten segítségével a csoda megtörtént. A roncsolódott tüdő tökéletesen meggyógyult, a betegség komolyabb következmények nélkül eltűnt. Hiszem, hogy újjászülettem, valahogy hasonlóan ahhoz, mint Jézus barátja Lázár, jó 2000 évvel ezelőtt.

Én ugyan Isten akarata szerint fizikai valómban nem haltam meg, de a földi élet elmúlását keresztutamon többször is megéltem. Először annak minden gyötrelmével együtt, majd a szeretet lényegét megértve, Jézusban békételve. Biztos vagyok abban, hogy a szenvedés egy megszentelt út, annak szeretetben való elfogadása, és az Isten akaratában való feltétlen bizalom az Örök Atya országába vezet. És a jóságos Isten mindenkit hazavár.

A lélegeztetőgépen, majd covid intenzíven eltöltött első idők alapjaiban változtatták meg a korábban saját magamról alkotott képet. Jézus Krisztus különböző látomások sorozatán, azok képzeletbeli megélésén keresztül megmutatta gyengeségeimet. Megértettem, hogy a döntéseimben sok esetben saját vágyaim vezetnek, az ego és az önsajnálát sokszor győzelmet arat az önzetlen szeretet és a megbocsátás parancsai fölött.

Az első látomásban Jézus a szeretet lényegét mutatta meg, tette kézzelfoghatóvá. Az ezt követő történeteket inkább „gyakorlatoknak” nevezném, melyeken keresztül átélhettem a már tanultakat, megérthettem és megérezhettem, hogy a földi élet elmúlásának megélése - s talán következménye is - mennyire különböző lehet aszerint, hogy az ember megkeseredve, megbánódva, haraggal telve, vagy Krisztusban békére lelve, Isten akaratában meg-

nyugodva, bizalommal lép tovább az isteni ítélet elé. A gyakorlatok nehezek voltak. A teljes tehetetlenség, kiszolgáltatottság, erőtlenség átélése volt a jellemző, és az, hogy végül mindegyikben meghaltam. Mégis, ezek az élmények a szenvedések ellenére kincseimmé váltak. Erőtlen és tehetetlen voltam, sokáig imádkozni sem tudtam. Egyben voltam biztos, hiszek az Istenben, és bármi is történik, az az Ő kegyelméből az én javamra válik.

A látomásokat követően Jézus megkérdezte: „tudsz te egyáltalán szeretni?” Tudtam, hogy most az eddigi életemről kell ítéletet mondanom a tanítás alapján, és bizony nem tudtam megszólalni. Rádöbrentem, hogy a való életben nagyon távol vagyok attól, amit Jézus kér. Még az imáim is jellemzően magamról szóltak, a szeretetcselekedetek jó részében is én voltam a főszereplő. Csend volt, és a csend maga volt az ítélet. Nem tudom meddig tartott ez így. Egyszer csak megjelent Szűz Mária, és imádkozni kezdett. Szavai, mint égő tűz, megvilágították a körülöttem lévő sötétséget, és az ég felé szálltak. Szűzanya értem imádkozott. Értem kérlete Szent Fiát. És Jézus Krisztus nem tud ellenállni Édesanyja kérésének.

Úgy éreztem, hogy ekkor újjászülettem, és újra képessé váltam imádkozni. Ameddig élek, ezt az útravalót el nem felejttem. Isten kegyelméből megtapasztalhattam mélységeket és magasságokat, hogy új emberként a Szeretet tanúja lehessenek.

Megtudtam, hogy a velem történt csoda csak a kezdet. Gyógyulásomért

imacsoportok alakultak, magánemberek és közösségek imádkoztak. Szentmiséket ajánlottak fel értem és családomért szerte az országban. Mélyen meghatott, hogy olyanok is imádkoztak, akik korábban még nem keresték Isten közelségét.

A keresztút, amin jártam, eszköz volt Isten kezében, hogy megérintsen, magához hívjon, megújítson sokakat. Az irgalmas Isten szeretetéből fakadó ke-

gyelem, mely átsegíti az élet viharain, a kilátástalan és félelmetes helyzeteken, Jézus Krisztust megismerve és benne békét lelve mindannyiunkat az Örök Atyához való hazatérés felé vezet. Hála és dicsőség Istennek, hálás köszönet mennyei Édesanyánknak! Szívvel köszönöm az áldozatos munkát az orvosoknak, ápolóknak!

Tóth Károly

Ferenc pápa Ábrahám földjén

Ferenc pápa 2021. március 5-8. között Irakban tett látogatást. Eddig sohasem járt pápa Ábrahám földjén! A Gondviselés úgy akarta, hogy ez éppen most vált lehetővé: a remény jeleként a háború és terrorizmus évei után és egy szörnyű járvány idején.

„Nem közeledhettem úgy ehhez a megkínzott néphez, ehhez a megkínzott egyházhoz, hogy ne vegyem magamra a keresztet a katolikus egyház nevében, amit ők évek óta hordoznak – egy nagy keresztet, olyat, amilyen Karakos bejáratánál áll. Ezt különös módon éreztem, amikor láttam a rombolás még vérző sebeit, és még jobban, amikor találkoztam az emberekkel és meghallgattam őket, akik túléltek az erőszakot, az üldözést és a száműzetést” – mondta a Szentatya.

Örömteli, reménytől átitatott utazás volt Ferenc pápa szavai szerint. Kihasználna az alkalmat arra, hogy felhívást intézzon a világ nyilvánosságához: „Az iraki népnek joga van ahhoz, hogy békében éljen! Joga van ahhoz, hogy újra megtalálja méltóságát, ami őt megilleti. Vallási és kulturális gyökerei évezredek: Mezopotámia a civilizáció bölcsője; Bagdad a történelem folyamán kiemelkedő jelentőségű város volt, amely századokon át otthont adott a világ leggazdagabb könyvtárának. Mindezt lerombolta a háború – egy „szörny”, amely az emberiséget újra meg újra megtámadja. Ám a válasz a háborúra nem egy másik hábo-

rú, a válasz a fegyverekre nem még több fegyver! – Azt kérdeztem magamtól: ki adta el a terroristáknak a fegyvereket? Ki adja el ma a fegyvereket terroristáknak, akik másvalahol tömeggyilkosságot követnek el? Gondoljunk például Afrikára. Ez olyan kérdés, amire szeretném, ha valaki válaszolna.”

Ferenc pápa látogatásának mottója: „Ti mindnyájan testvérek vagytok.” Ur városában, Ábrahám hazájában világgossá vált, hogy Isten hű ígéreteihez és még ma is irányítja békés lépteinket. A pápa látogatása a bagdadi szír-katolikus katedrálisban arra emlékeztetett, hogy 2010-ben egy támadásban ott 48 ember halt meg, és hogy az egyház

Irakban „mártíregyház”. „A testvérieség üzenetét küldtük el Moszulból és Karakosból is. Az Iszlám Állam általi megszállás miatt emberek ezreinek kellett elmenekülniük, köztük keresztényeknek és más üldözött kisebbségeknek, különösen jeziditáknak. A városokat szétrombolták. Most küzdenek az újjáépítésért: a muzulmánok visszahívják a keresztényeket és együtt építenek templomokat és mecseteket.”

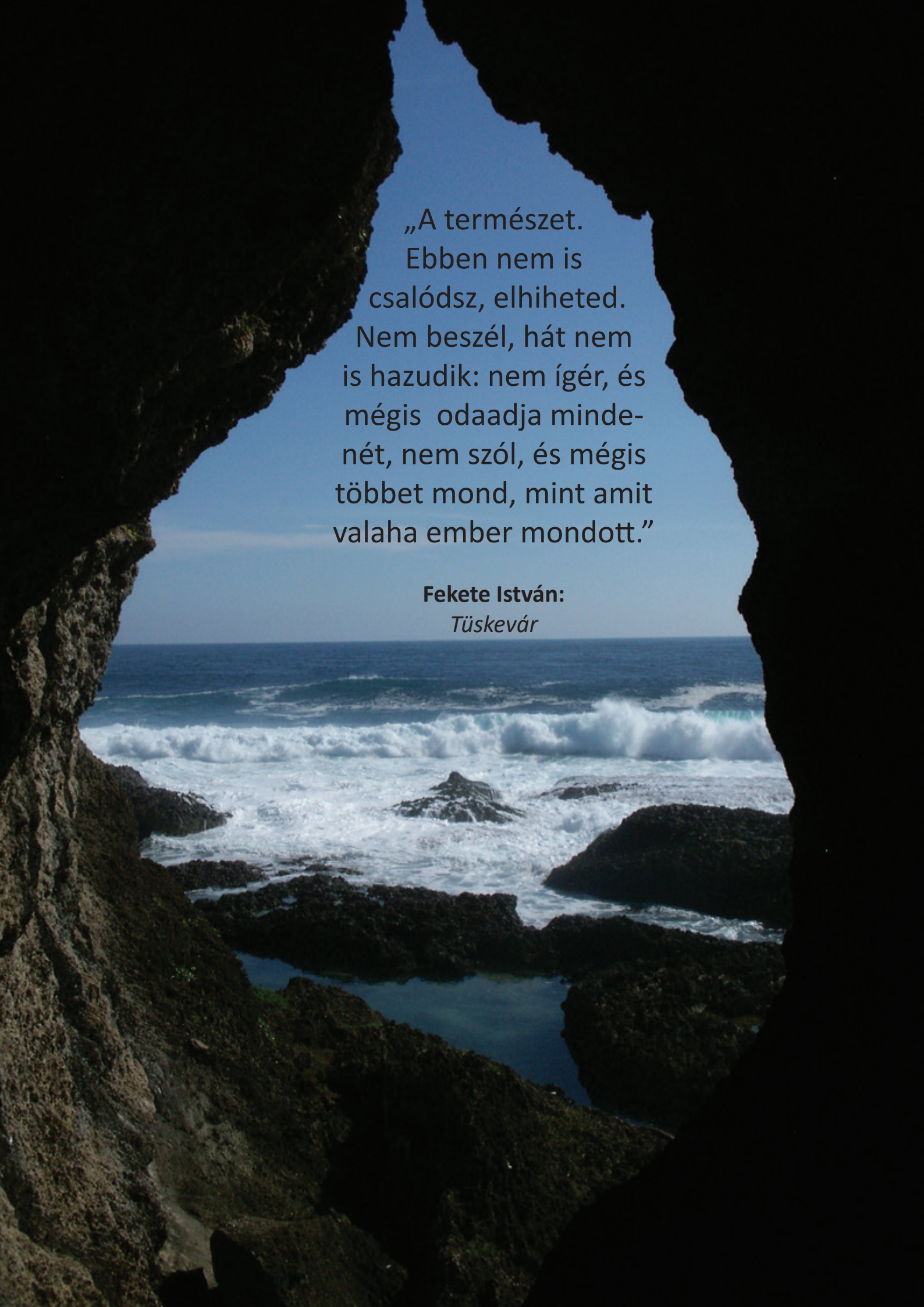
A Szentatya imát kért mindenkiért, akinek ennyi elszenvedett fájdalom után erőre van szüksége az újrakezdéshez és az újjáépítéshez. „Ha a sok iraki emigránsra gondolok, azt szeretném mondani nekik: mindent elhagyatok, mint Ábrahám; tartsátok meg a hiteteket és a reményt, mint ő, és terjesszék a barátságot és testvérieséget, ahol csak vagytok!” Ha tudnának, vissza is kellene térniük hazájukba, tette hozzá Ferenc pápa.

„Kedves testvérek, dicsérjük Istent ezért a történelmi látogatásért, és továbbra is imádkozunk ezért az országért és a Közel-Keletért. Irakban a rombolás és fegyverek zaja ellenére a pálmák, az ország és reményének szimbóluma, tovább nőttek és gyümölcsöt hoztak. Így van ez a testvérieséggel is: nem csap zajt, de gyümölcsöző és enged növekedni.”

Fordította:
Szabó Bernadett
(Forrás: vaticannews.va)

A photograph taken from inside a dark cave, looking out through a jagged, irregular opening. The view outside shows a vast, deep blue ocean under a clear sky. In the foreground, white, frothy waves are crashing against dark, rocky outcrops. The cave's interior is mostly in shadow, with some light reflecting off the wet, textured rock walls on the left and right sides of the opening. The overall mood is dramatic and contemplative.

„A természet.
Ebben nem is
csalódsz, elhiheted.
Nem beszél, hát nem
is hazudik: nem ígér, és
mégis odaadja minde-
nét, nem szól, és mégis
többet mond, mint amit
valaha ember mondott.”

Fekete István:
Tüskevár